

cuya pendiente da en el Galligans.—Sobreco-ge el alma dulce pavor y el espíritu se delecta con ese espectáculo más que de la realidad, hijo de la fantasía.

Los que aún sentís veneración y respeto por el pasado, visitad, visitad esos lugares; y sorprenderéis al genio de los tiempos muertos que agoniza con los rezos de los creyentes, al tender la luna su lámina de luz pálida sobre la tierra.

J. del M.

ALS XIPRERS

(De SANTIAGO RUSIÑOL)

Alts i severs, envellutats i negrosos, vestits d'espessa molsa abrigant les branques i senyalant el cel, els xiprers, a la terra, semblen fites plantades pera fer deturar l'home i pregar-li que resi.

Cada un que s'va trobant en el camí de la vida es un dit demanant el silenci; cada un que veiem al costat de la ruïna, ens senyala, callat, els caminants que han caigut; les arrels de cada un han abraçat els òssos dels caiguts a llur ombra, tot xuclant-se les ànimes cap amunt de les fibres, pera deixar-les volar al ser a les branques més altes.

Les siluetes dels xiprers són les lapides dels pobres; són els records dels humils: són l'essència que l'esperit ha deixat al despedir-se del món fent reviure la matèria; són el sepulcre vivent dels últims secrets de la vida: l'arbre sagrat, fill dels últims sospirs de l'home.

Quan l'últim hagi mort, quan el món sigui un desert, quan el planeta rodoli com un immens cementiri, el xiprer solament recordarà ls que moriren.

D'entre l'silenci etern de la terra apagada brotarà tot un bosc d'arbres llargs i cendrosos,

tot un bosc de xiprers, un bosc que l'vent gelat farà cruixir a tothora.

I el gronxament aquell serà la darrera guspira deixada per l'esperit entre l'caliu de la cendra.

Serà l'oració darrera de la terra anyorosa despedint les ànimes.

A UNA INGRATA

Maldito, mil veces sí,
El día de primavera
En que yo por vez primera
Tu espléndida cara ví.

Tus ojos me fascinaron,
Y sus fulgores, la calma,
La dicha, la paz y el alma,
Y el corazón me robaron.

Te ví, y te amé al momento
Y tú me correspondiste...
¡Así al menos lo fingiste
Para calmar mi tormento!

Me juraste amor eterno,
Y para calmar mi anhelo
Dijiste: «Contigo al cielo...
Y contigo hasta al infierno.»

Y mi corazón galante,
Tus palabras creyó; lo juro:
Y engañaste á mi amor puro
Yéndote con otro amante.

Y los labios que besé
Otros labios los besaron,
Y otras manos estrecharon
Las manos que yo estreché,

Al pensarlo, el corazón
Se me hiela; y desfallece
Mi cuerpo; y mi dolor crece
Y se me va la razón...

Mas, basta: se acabó ya;
Huye, al fin, de mi presencia,
Y que no tenga clemencia,
Por tí, el que en el cielo está.

Te desprecio; huye de mi;
Jamás mi nombre proclames
Y lágrimas no derrames
Como yo lo hice por tí.

JUAN CRUZ.

Cassá de la Selva, Abril de 1903.

